

РЕШЕНИЕ

№ 7994

гр. София, 17.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов

Галин Несторов

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **5549** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Павлова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция”, срещу решение от 12.03.2013 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 7 състав по н.а.х.д. № 4782/2012 г., в частта с която е отменен пункт 2 на Наказателно постановление № 7874/22.02.2012 г., с което за нарушение на чл. 150 а от ЗДвП на П. Е. Павлов е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100 лв., на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 1 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението. Счита, че СРС не е положил усилия да изпълни задължението си по чл. 12 НПК да вземе мерки за разкриване на обективната истина, като събере необходимите доказателства. Посочва, че по категоричен и безспорен начин е установено, че наказаното лице е извършило от обективна и субективна страна нарушение по чл. 150 от ЗДвП. Излага твърдения за приравняване на случая съгласно чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено решението в съответната част и по същество на спора да бъде потвърдено наказателното постановление в оспорената част, като законосъобразно.

Ответникът по касационната жалба се явява лично. Оспорва жалбата и моли да се

остави в сила решението на СРС в обжалваната му част.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. Административен съд София град, XIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 218, ал. 1 АПК съдът разглежда жалбата само относно сочените касационни основания. На основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът следи служебно единствено за валидността и допустимостта на обжалваното решение, както и за нарушение на материалния закон.

Районният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите К. – свидетел при издаване на АУАН и Б. – актосъставител, както и писмените доказателства, представляващи част от административно-наказателната преписка.

Пред настоящата инстанция други доказателства не са ангажирани.

СРС е приел за установена фактическа обстановка: на 12.02.2012 г., около 15.30 часа, в [населено място], Павлов привел таксиметров автомобил „С.“, с рег. [рег.номер на МПС] в движение, като излязъл от реда на паркиралите ППС срещу бл. 80 и реализирал ПТП с друг таксиметров автомобил марка „Ф.“, с рег. [рег.номер на МПС], движещ се от ляво по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица]. При проверката се установило, че Павлов управлява своя автомобил със СУМПС №[ЕИК] със срок на валидност 30.01.2012 г. За извършените нарушения бил съставен АУАН, въз основа на който е издадено оспореното НП.

Административен съд София – град, XIII касационен състав намира, че решението в обжалваната му част е валидно и допустимо, но същото е постановено при неправилно прилагане на материалния закон.

Разпоредбата на чл.150 от ЗДвП предвижда, че всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, а съгласно чл.150а, ал.1 ЗДвП за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. Видно от наказателното постановление на Павлов е наложена глоба по чл.177, ал.1, т.2, предл.1 от ЗДвП за това, че в нарушение на чл.150а, ал.1 ЗДвП управлява МПС без свидетелство за управление.От доказателствата по делото, се установява, че касаторът притежава свидетелство за управление №[ЕИК], със срок на валидност 30.01.2012 г.

При съпоставка на текстовете на чл. 150 и чл. 150а от ЗДвП се установява, че законодателят е предвидил отделни състави на административно нарушение за тези водачи на моторни превозни средства, които ги управляват без да са правоспособни (чл. 150 ЗДвП) и за тези, които ги управляват без да имат редовно издадено свидетелство за управление (чл. 150а ЗДвП). Съгласно чл. 150а ЗДвП, за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. В случая Павлов е нарушил именно посочената разпоредба, тъй като е управлявал МПС с изтекъл срок на свидетелство за управление на МПС, следователно не е притежавал валидно свидетелство. В съдебно заседание пред настоящата инстанция излага твърдение, че СУМПС не е било с изтекъл срок, тъй като го бил сменил точно един

месец по-рано, но не е ангажирал доказателства, които да опровергават отразената в акта фактическа обстановка по отношение на това обстоятелство. Действително безспорно е, че Павлов е правоспособен водач. Управлението на МПС от неправопособен водач е нарушение на чл. 150, а не на чл. 150 а ЗДвП.

Липсата на валидно свидетелство за управление означава, че водачът не притежава „съответното свидетелство” по смисъла на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, свидетелство. Извършеното нарушение кореспондира изцяло с посочената санкционна разпоредба в НП и не са налице основания спрямо деянието да се приложи санкционната норма на чл. 185 от ЗДвП, който извод е обосновал въззивният съд.

По изложените съображения при правилна преценка на събрания по делото доказателствен материал районният съдия е достигнал до неправилен извод, че за вмененото административно нарушение би следвало да се приложи общата санкционна разпоредба на чл. 185 от ЗДвП. Следователно, НП се явява законосъобразно.

По така изложените съображения касационната жалба на СДВР – отдел „Пътна полиция” се явява основателна и решението в обжалваната му част като неправилно следва да се отмени, като бъде постановено друго, с което се потвърди НП в съответната част по пункт. 2.

Водим от горното, Административен съд София град, XIII касационен състав

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ решение от 12.03.2013 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 7 състав по н.а.х.д. № 4782/2012 г., в частта с която е отменен пункт 2 на Наказателно постановление № 7874/22.02.2012 г. на началник отдел „ПП” - СДВР, с което за нарушение на чл. 150 а от ЗДвП на П. Е. Павлов е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100 лв. на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 1 от ЗДвП, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 7874 от 22.02.2012 г., издадено от началник отдел „ПП” – СДВР в частта по пункт 2, с което за нарушение на чл. 150 а от ЗДвП на П. Е. Павлов е наложено административно наказание – глоба в размер на 100 лева на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 1 от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.